

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213010791
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2213010791.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného N. T., nar. XX.XX.XXXX v N. E., pre prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 2T/206/2013 zo dňa 27. novembra 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.októbra 2020 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 2T/206/2013 zo dňa 27. novembra 2019, vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sa

Obžalovaný N. T., nar. XX.XX.XXXX v N. E., trvalé bydlisko E. D., G. cesta č. XXX/XX

o d s u d z u j e :

Podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa výkon trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obvinenému určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 2T/206/2013 zo dňa 27. novembra 2019 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 03. marca 2011 v čase okolo 21.40 hod. v Šamoríne v okrese Dunajská Streda viedol po ceste I. triedy č. 63 v smere z Dunajskej Stredy na Bratislavu osobné motorové vozidlo zn. BMW evidenčného čísla : KN 753 CZ, kedy v km 22,95 na križovatku s Pomlejskou ulicou v dôsledku nevenovania dostatočnej pozornosti vedeniu vozidla a vedeniu vozidla rýchlosťou vyššou, aká bola na danom úseku cesty najvyššia povolená, neskoro reagoval na z ľavej strany, cez cestu, v blízkosti priechodu pre chodcov, utekajúceho chodca K. Q. E., ktorý vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla a prednou časťou

vozidla do neho narazil, v dôsledku čoho utrpel K. Q. E. zranenia, ktorým dňa 07.03.2011 v NsP Nové Zámky podľahol.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, § 51 odsek 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 49 odsek 1 Trestného zákona okresný súd výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidla akéhokoľvek druhu na dobu 3 (tri) roky.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno c) Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť počas skúšobnej doby spôsobenú škodu poškodenej G. K. E., nar. X.X.XXXX, trvalé bydlisko I. C.. V. E. E. XX A. vo výške 5.994,65 Eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 640-645 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že z doteraz vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a nevypovedal a ako obvinený nevypovedal ani v prípravnom konaní. Z doteraz vykonaného dokazovania vychádzajúc aj zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline vyplýva, že ku skutku došlo tak, ako je to opísané v znaleckom posudku znaleckej organizácie, že chodec vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla. Tento skutkový záver je odôvodnený so skutočnosťou, že jediným kľúčovým relevantným zdrojom informácií o priebehu skutku je výpoveď svedkyne G. H., ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že kritický deň išla na chodníku v Šamoríne na ľavej strane cesty a zrazu videla, že spoza kríkov vybehol mladý chalan a zrazilo ho auto. Z výpovedi svedka Mgr. R. I. vyplýva, že obžalovaný na jeho otázku, z ktorej strany mu vybehol poškodený nevedel odpovedať. Keď mu svedok povedal, že z ľavej strany potom aj obžalovaný povedal, a súhlasil s tým, že z ľavej strany. Tento svedok zároveň potvrdil, že obžalovaný po dopravnej nehode nebol v žiadnom šoku.

Podľa § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Na vodiča sa okrem všeobecne určenej maximálnej dovolenej rýchlosti v obci vzťahuje povinnosť prispôbiť rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať a zároveň jazdiť primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. S poukazom na predvídateľnú situáciu na ceste a na aktuálnu viditeľnosť je vodič povinný znížiť rýchlosť vozidla aj na menšiu rýchlosť ako 50 km za hodinu. Obžalovaný ako vodič viedol vozidlo rýchlosťou 55 km/hod., čo je potrebné vyhodnotiť ako nerešpektovanie primeranej rýchlosti vzhľadom na predvídateľné okolnosti a viditeľnosť, nakoľko vodič by na kritickom úseku za zhoršených svetelných podmienok pri jazde oblasťou, kde sú obydlia, reštaurácie znížil rýchlosť z maximálnej dovolenej rýchlosti na primeranú a takto zabezpečil ako svoju vlastnú bezpečnosť tak aj bezpečnosť ostatných účastníkov cestnej premávky, najmä chodcov. Táto okolnosť je o to závažnejšia, že ku skutku došlo v blízkosti prechodu pre chodcov, kde sa od vodiča vyžaduje nielen nižšia rýchlosť, ale aj zvýšená opatrnosť. Od vodiča motorového vozidla idúceho dovoľenou rýchlosťou, ktorá je primeraná aj vzhľadom na poveternostné podmienky nemožno žiadať, aby predvídal, že dospelí chodci nachádzajúci sa v blízkosti vozovky môžu neočakávane vstúpiť do vozovky a aby preto obmedzil rýchlosť svojho vozidla tak, aby mohol včas zastaviť aj pri vyskytnutí sa nepredvídateľnej situácie spôsobenej tým, že chodec hrubo poruší pravidlá cestnej premávky. Trestná zodpovednosť podľa slovenského práva je založená výlučne na zavinení v zmysle § 4 a § 5 Trestného zákona, ktoré musí zahŕňať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda aj príčinnú súvislosť medzi konaním páchatela a následkom trestného činu. U vodiča motorového vozidla chýba zavinenie v situácii, keď sám dodržiava pravidlá cestnej premávky, ale vzhľadom na okolnosti objektívne nie je v stave napraviť pochybenie iného účastníka cestnej premávky a napriek včasným opatreniam z jeho strany predísť resp. zabrániť dopravnej nehode. K právnej otázke, či možno žiadať

od vodiča, aby predvídal, že dospelí chodci nachádzajúci sa v blízkosti vozovky môžu neočakávane vstúpiť do vozovky a aby preto obmedzil rýchlosť svojho vozidla tak, aby mohol včas zastaviť aj pri vyskytnutí sa nepredvídanej situácie spôsobenej tým, že chodec hrubo poruší pravidlá cestnej premávky treba konštatovať, že na prvom mieste je potrebné sústrediť pozornosť na vodiča, či sám dodržiaval pravidlá cestnej premávky, najmä dodržanie maximálnej dovolenej rýchlosti a primeranej rýchlosti. V prípade, že vodič sám nedodržiaval pravidlá cestnej premávky, musí dôvodne predpokladať, že to môže viesť k nebezpečným až kolíznym situáciám. Za takýchto okolností je potrebné pričítať vodičovi zavinenie z nebanlivosti za prípadnú kolíziu.

Z doteraz vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla nepochybne porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ust. § 16 odsek 1 zákona o cestnej premávke, to znamená, že obžalovaný ako vodič sám nedodržiaval pravidlá cestnej premávky, keďže v čase dopravnej nehody v Šamoríne išiel so svojim motorovým vozidlom vyššou rýchlosťou a to 55 km/hod. ako bola dovolená rýchlosť a ako vodič nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla a pri nedodržaní dovolenej rýchlosti neskoro reagoval na z ľavej strany cez cestu utekajúceho chodca K. Q. E., ktorý vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla a prednou časťou vozidla obžalovaný do neho narazil, pričom pri dopravnej nehode poškodený utrpel zranenia, následkom ktorých 7.3.2011 podľahol.

Z vykonaného dokazovania ako aj zo záverov znaleckého dokazovania vyplýva skutočnosť, že povinnosťou obžalovaného ako vodiča by bolo predovšetkým dodržiavať maximálne dovolenú rýchlosť a primeranú rýchlosť, keďže s motorovým vozidlom jazdil krátko pred prechodom pre chodcov, kde došlo k predmetnej dopravnej nehode a obžalovaný ako vodič by bol povinný znížiť rýchlosť motorového vozidla v kritickom úseku cesty na maximálne 44 km/hod., pri ktorej rýchlosti by vedel včas zabrániť zrážke s poškodeným. Je evidentné, že obžalovaný pri prekročení maximálnej dovolenej rýchlosti nevedel znížiť rýchlosť motorového vozidla na maximálne 44 km/hod., prekročením maximálnej dovolenej rýchlosti porušil pravidlá cestnej premávky a tým, že nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu motorového vozidla v kritickom úseku svojim nebanlivostným konaním ako vodič motorového vozidla napriek tomu, že aj poškodený chodec porušil svoje povinnosti a ako účastník cestnej premávky zapríčinil predmetnú dopravnú nehodu. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd uznal vinu obžalovaného po oprave skutkovej vety ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Vina obžalovaného bola nepochybne preukázaná výpoveďami svedkov G. H., Mgr. R. I. a po vyriešení právnej otázky aj výsledkami vykonaného znaleckého dokazovania.

Pri ukladaní trestu obžalovanému okresný súd vychádzal z ustanovenia § 34 odsek 1 Trestného zákona. Na strane obžalovaného okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť. Obžalovaný v minulosti bol dvakrát súdne trestaný. Obidve jeho predchádzajúce odsúdenia už sú zahladené. Okresný súd obžalovanému vychádzajúc z ustanovenia § 34 odsek 1 Trestného zákona uložil podmienený trest odňatia slobody vo výmere tri roky pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona a podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na tri roky. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na tri roky. Podľa § 51 odsek 4 písmeno c) Trestného zákona pri uložení probačného dohľadu obžalovanému okresný súd uložil povinnosť nahradiť počas skúšobnej doby spôsobenú škodu poškodenej, ktorá bola v trestnom konaní riadne a včas uplatnená a vyšpecifikovaná.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 639 spisu) zahlásil obžalovaný a obhajca obžalovaného odvolanie čo do výroku o vine a treste.

Prokurátor okresnej prokuratúry a splnomocnenec poškodenej odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodali.

Odvolanie obhajca obžalovaného písomne doplnil (č.l. 647-648 spisu).

V úvode zhrnul obsah napadnutého rozsudku. S napádaným rozhodnutím sa v jeho celom rozsahu nestotožnil. Poukázal na § 2 odsek 10 a 12 a § 168 odsek 1 Trestného poriadku.

Podľa znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline vyplýva, že ku skutku došlo tak, ako je to opísané v znaleckom posudku č. 50/2017 znaleckej organizácie, že chodec

vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla. Prof. Ing. I. L., Csc. - riaditeľ ústavu súdneho inžinierstva ŽU- Žilina na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že: „nebolo jasne určené zo začiatku, či išiel chodec na priechode pre chodcov alebo nie. Nebolo možné určiť kde vodič začal reagovať ohľadom nárazu. V znaleckom posudku vypracovali dve varianty. Podľa prvej vodič prekročil rýchlosť a neprispôsobil jazdu vozovke. Chodec aj na priechode pre chodcov sa musí presvedčiť o tom, či môže prejsť cez cestu. Druhá varianta bola, že či vodič mal náhlu prekážku. Z technického hľadiska nie je možné vylúčiť ani jeden variant. Pri takomto stave dokumentovania sa nedá presne určiť, ktorá varianta je reálna. Podľa názoru obhajoby vina obžalovaného nebola preukázaná, vychádzajúc aj zo záveru znaleckého posudku č. 50/2017, kde znalecká organizácia konštatovala, že chodec pre obžalovaného ako vodiča motorového vozidla vytvoril náhlu prekážku, ktorej obžalovaný ako vodič nemohol zabrániť. Podľa znaleckého posudku Ing. Miloša Kosíka obžalovaný mal prekročiť maximálnu povolenú rýchlosť, avšak Ing. Gabriel Belobrad vo svojom znaleckom posudku jednoznačne spochybnil toto tvrdenie Ing. Miloša Kosíka. Nie je vôbec preukázané, že by obžalovaný prekročil maximálnu povolenú rýchlosť. Z Doplnenia č. 1 k znaleckému posudku Ing. Gabriela Belobrada zo dňa 5.8.2014 vyplýva aj to, že Ing. Miloš Kosík vo svojom znaleckom posudku zle vypočítal reakčnú dobu vodiča. Vzhľadom na to, že Ing. Miloš Kosík sa zúčastnil vyšetrovacieho pokusu, považoval celý jeho znalecký posudok za nezákonný. Už v prípravnom konaní obhajoba namietala postup vo vyšetrovaní, a to konkrétne postup pri vyšetrovacom pokuse, kde figurantmi boli znalec, vyšetrovatelka, ktorá vyšetrovala daný prípad a ďalší vyšetrovateľ. Zastával názor, že vyšetrovací pokus, pri ktorom sú figurantmi osoby, ktoré vedú vyšetrovanie resp. sa ho zúčastňujú je nezákonný a nemôže byť ani súčasťou vyšetrovacieho spisu. Zo znaleckého posudku Ing. Gabriela Belobrada vyplýva, že technickou príčinou dopravnej nehody bol nesprávny spôsob prechádzania chodca cez cestu mimo prechodu pre chodcov, pričom pred vstupom na vozovku sa nepresvedčil, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva. Podľa jeho vyjadrenia technika a spôsob jazdy obžalovaného ako aj reakcia na pohyb chodca bola správna. Belobrad poukázal aj na to, že obžalovaný nemohol zabrániť dopravnej nehode.

Zo svedeckej výpovede Mgr. R. I., ktorý vykonával obhliadku miesta dopravnej nehody na hlavnom pojednávaní vyplýva, že „Obžalovaný na jeho otázku, z ktorej strany mu vybehol poškodený nevedel odpovedať. Svedok, keď mu povedal, že z ľavej strany, potom povedal aj on a súhlasil s tým, že z ľavej strany.“ Zo svedeckej výpovede G. H. na hlavnom pojednávaní vyplýva, že „kritický deň som išla na chodníku v Šamoríne na ľavej strane cesty, zrazu som videla, že spoza kríkov vybehol mladý chalan a zrazilo ho auto.“ Keď vychádzame z výpovede svedkyne, vypovedal hneď po tom, ako sa stala dopravná nehoda, bola potom aj pri rekonštrukcii a jednoznačne uviedla, že to bolo mimo prechodu pre chodcov.

Súdy, ak majú dať spravodlivému procesu zadosť, sú povinné svoje konečné rozhodnutia dostatočným spôsobom, jasne, určito a presvedčivo odôvodniť vo vzťahu k vyriešenému výroku. Odôvodnenie napádaného rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 27.11.2019 nemožno považovať podľa názoru obhajoby za dostatočné.

Ako obhajca obžalovaného N. T. mal za to, že Okresný súd Dunajská Streda sa v odôvodnení predmetného rozsudku v nedostatočnej miere zaoberal s argumentmi obhajoby a taktiež aj s ostatnými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na ktoré bolo poukazované v odôvodnení odvolania napádaného rozsudku, a teda v konečnom dôsledku napádaný rozsudok nie je založený na náležite zistenom skutkovom stave.

Navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 odsek 1 písmeno a), písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Vyjadrenie k odvolaniu podal poškodený prostredníctvom splnomocnenca (č.l. 651-653 spisu). Stručne zhrnul obsah podaného odvolania. Podané odvolanie považoval za celkom nedôvodné, keďže bol toho názoru, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k jednoznačnému a správne mu záveru ohľadom viny a taktiež svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil, pričom v ňom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobnými argumentmi. Treba uviesť, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní v plnej miere akceptoval záväzný právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho uznesení zo dňa 4.9.2018, sp.zn. 6To/4/2018, ktorého odôvodnenie stručne zhrnul. Podľa ich názoru prvostupňový súd

správne ustálil skutkový stav, že obžalovaný v čase zrážky nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla a viedol svoje osobné motorové vozidlo rýchlosťou vyššou, ktorá bola na danom úseku cesty povolená v dôsledku čoho jeho reakcia na poškodeného, ktorý vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla v blízkosti prechodu pre chodcov bola oneskorená, pričom narazil prednou časťou svojho vozidla do chodca (poškodeného), ktorý utrpel zranenia, ktorým dňa 7.3.2011 v NsP Nové Zámky podľahol. Svedok R. I. (policajt vykonávajúci obhliadku dopravnej nehody) potvrdil, že obžalovaný hneď po nehode nevedel odpovedať na jeho otázku, že z ktorej strany mu chodec vošiel do jazdnej dráhy. Menovaný svedok z toho usúdil, že vodič chodca pred zrážkou vôbec nevidel, preto na chodca vôbec nereagoval, a až po jeho zrážke začal spomaľovať. Aj tento dôkaz jednoznačne svedčí o tom, že obžalovaný sa na inkriminovanom úseku plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, takže porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Taktiež porušil ust. § 16 ods. 1, ods. 4 citovaného zákona, keďže preukázateľne neprispôbil rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, ktoré vzhľadom na kritický úsek mohol predvídať, nejazdil primeranou rýchlosťou tak, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad a preukázateľne jazdil v obci rýchlosťou 55 km/h, čo je potrebné vyhodnotiť ako nerešpektovanie primeranej a zákonom dovolenej rýchlosti. Vzhľadom na početné záznamy v evidenčnej karte vodiča (obžalovaného) je možné prísť k záveru, že obžalovaný je nedisciplinovaným vodičom, resp. vodičom, ktorý opakovane porušuje všeobecné záväzné právne predpisy v cestnej premávke. Ďalej k jeho osobe a postoju k spáchanému skutku považoval za potrebné uviesť, že od začiatku trestného konania neprejavil žiadnu ľútosť nad svojím konaním a taktiež neprejavil ani záujem ospravedlniť sa matke poškodeného, resp. osobám, ktorých táto tragická udalosť hlboko zasiahla. Boli toho názoru, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu je správne a vychádza jednoznačne z výsledkov vykonaného dokazovania, v rámci ktorého boli zabezpečené a vykonané všetky dostupné dôkazy, a to v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, pri aplikácii zásady voľného hodnotenia dôkazov. Je nepochybné, že aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi podľa ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku je nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci. V súlade s citovaným ustanovením prvostupňový súd hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré bolo založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. Treba zdôrazniť, že po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia a vrátení veci odvolacím súdom na nové prejednanie a rozhodnutie, súd prvého stupňa postupoval v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu. Podľa ich názoru prvostupňový súd aj v samotnom odôvodnení rozsudku správne uviedol aj to, o ktoré dôkazy opieral svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobou. Navrhol, aby odvolací súd po splnení preskúmavajúcej povinnosti v súlade s ust. § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného zamietol z dôvodu, že nie je dôvodné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obhajcu obžalovaného a splnomocnenca poškodenej .

Obžalovaný požiadal, aby krajský súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného sa pridrižoval písomne podaného odvolaia zo dňa 25.02.2020 s tým, že poukázal na to, že ku skutku prišlo v roku 2011 a od uvedenej doby obžalovaný viedol riadny život. Trest uložený okresným súdom považuje sa neprimerane prísny a to vzhľadom na uloženie trestu zákazu činnosti . Navrhol, aby odvolací súd rozhodol v pochybnostiach v prospech obžalovaného a zrušil rozsudok I. stupňa a vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. V závere doplnil, že obžalovaný je podnikateľ a auto potrebuje k dennodennej činnosti.

Splnomocnenec poškodenej sa pridrižoval písomne podaného vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného v časti výroku o vine nie je dôvodné, avšak v

časti výroku o treste bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku, pričom odvolací súd v uvedenej časti sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

- prokurátor okresnej prokuratúry podal dňa 16.10.2013 pod č. 1 Pv 170/11-37 obžalobu na Dušana Hegedüsa pre prečin usmrtienia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní pred prvým zrušením rozsudku odvolacím súdom dokazovanie výsluchom obžalovaného N. T., poškodnej G. K. E., svedkyne G. H., svedka Mgr. R. I., znalca Ing. Kosíka, znalca Ing. Belobrada, čítaním výpovede obžalovaného N. T. z prípravného konania, čítaním listinných dôkazov a to zápisnica č.l. 163-169, č.l. 170-179, č.l. 180-183, fotodokumentácia č.l. 184-186ch, protokol č.l. 197, pitevná správa č.l. 198, správa č.l. 202, EK vozidla č.l. 210-217, zápisnica č.l. 218-225, fotodokumentácia č.l. 226-230, správy na obžalovaného č.l. 304-321, odpis RT č.l. 322
- okresný súd vydal rozsudok sp.zn. 2T/206/2013-358 zo dňa 16.6.2014, proti ktorému podal odvolanie obžalovaný a obhajca obžalovaného, pričom krajský súd uznesením sp.zn. 6To/125/2014 zo dňa 24.9.2015 podľa § 321 odsek 1 písmeno b), c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní po prvom zrušení rozsudku odvolacím súdom dokazovanie výsluchom znalca prof. Ing. Gustáva Kasanického, Csc., čítaním listinných dôkazov a to zápisnice o rekonštrukcii č.l. 163-177, zápisnice o vyšetrovacom pokuse č.l. 178-183, fotodokumentácie č.l. 184-186, protokolu ku skúške na alkohol v krvi č.l. 196, výsledku dychovej skúšky č.l. 197, pitevnej správy č.l. 198, výsledku toxikologicko-chemickej analýzy č.l. 200, správy hydrometeorologického ústavu č.l. 202, EKV č.l. 210-217, zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody č.l. 208-222, náčrtku miesta DN č.l. 223-225, fotodokumentácie č.l. 226-230, priestupkového spisu ODI KN č.l. 234-290, správy č.l. 304-308, výpisu priestupkov č.l. 309-314, EKV č.l. 315-320, správy o povesti č.l. 321, odpisu RT zo dňa 21.8.2017, rozhodnutia KS TT č.l. 391-393 a čítaním znaleckých posudkov Ing. Belobrada zo dňa 30.11.2013 a Ing. Miloša Kosíka č. 35/11 zo dňa 29.6.2011, ako aj doplnenia k znaleckému posudku č.l. 126-159, ako aj podstatného obsahu ZP Ústavu súdneho inžinierstva ŽU v Žiline zo dňa 20.3.2017
- okresný súd vydal rozsudok sp.zn. 2T/206/2013 zo dňa 21.8.2017, proti ktorému podala odvolanie prokurátorka okresnej prokuratúry, pričom krajský súd uznesením sp.zn. 6To/4/2018 zo dňa 4.9.2018 podľa § 321 odsek 1 písmeno b), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 1, 4 písmeno a) Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol
- obhajca obžalovaného vyjadril súhlas so zmenou samosudcu listom zo dňa 6.3.2019 (č.l. 623 spisu)
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní po druhom zrušení rozsudku odvolacím súdom dokazovanie výsluchom obžalovaného, čítaním obsahu spisu sp.zn. 2T/206/2013, odpisom RT obžalovaného

Predmetnou vecou sa už krajský súd dva krát zaoberal vo svojom rozhodnutí sp.zn. 6To/125/2014 zo dňa 24.9.2015 (č.l. 449 spisu) a sp.zn. 6To/4/2018 zo dňa 4.9.2018 (č.l. 609 spisu), pričom naposledy podľa § 321 ods. 1 písm. písm. b), písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1, 4 písm. a) Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z toho dôvodu si závery prvostupňového súdu vo vzťahu k výroku o vine osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, odkazuje na ne ako na správne.

Odvolací súd ustálil, že ku skutku došlo tak, ako je to opísané v znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 50/2017 zo dňa 20.3.2017 na č.l. 478-562 (ďalej len „posudok znaleckého ústavu“) na strane 43 podľa druhej varianty (chodec vybehol z ľava šikmo proti pohybu vozidla). Tento skutkový záver je odôvodnený tou skutočnosť, že kľúčovým relevantným zdrojom informácií o priebehu skutku je výpoveď svedkyne G. H. na hlavnom pojednávaní zo dňa 16.6.2014, ktorá vo svojej výpovedi (č.l. 354) uviedla aj toto: „V kritický deň som išla na chodníku v Šamoríne na ľavej strane cesty, zrazu som videla, že spoza kríkov vybehol mladý chalan a zrazilo ho auto.“, pričom

z výpovede svedka Mgr. R. I. na hlavnom pojednávaní zo dňa 16.6.2014 (č.l. 354) je zrejme aj toto: „Nakoľko na moju otázku nevedel odpovedať, z ktorej strany mu vybehol pošk. Keď som mu povedal, že z ľavej strany, potom povedal aj on a súhlasil s tým, že z ľavej strany. Či vybehol ináč som nevidel ani ja ani obž.“

Od vodiča motorového vozidla idúceho dovoľenou rýchlosťou, ktorá je primeraná aj vzhľadom na poveternostné podmienky, stav vozovky atď., nemožno žiadať, aby predvídal, že dospelí chodci nachádzajúci sa v blízkosti vozovky môžu neočakávane vstúpiť do vozovky a aby preto obmedzil rýchlosť svojho vozidla tak, aby mohol včas zastaviť aj pri vyskytnutí sa nepredvídanej situácie spôsobenej tým, že chodec hrubo poruší pravidlá cestnej premávky. (R 28/1981, Rozhodnutie Najvyššieho súdu SSR z 13.11.1980 sp. zn. 7 Tz 96/80)

Trestná zodpovednosť podľa slovenského práva je založená výlučne na zavinení v zmysle § 4 a 5 TZ, ktoré musí zahrňovať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda aj príčinnú súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom trestného činu. U vodiča motorového vozidla chyba zavinenie v situácii, keď sám dodržiava pravidlá cestnej premávky, ale vzhľadom na okolnosti objektívne nie je v stave napraviť pochybenie iného účastníka cestnej premávky a napriek včasným opatreniam z jeho strany predísť, resp. zabrániť dopravnej nehode. (40/2003 ZSP, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Tz 11/2001 zo dňa 1. mája 2003)

Odvolací súd k právnej otázke, či možno žiadať od vodiča, aby predvídal, že dospelí chodci nachádzajúci sa v blízkosti vozovky môžu neočakávane vstúpiť do vozovky a aby preto obmedzil rýchlosť svojho vozidla tak, aby mohol včas zastaviť aj pri vyskytnutí sa nepredvídanej situácie spôsobenej tým, že chodec hrubo poruší pravidlá cestnej premávky, konštatuje, že na prvom mieste je potrebné sústrediť pozornosť na vodiča, či sám dodržiaval pravidlá cestnej premávky, najmä dodržanie maximálnej dovoľenej rýchlosti a primeranej rýchlosti. Keďže obžalovaný sám nedodržiaval pravidlá cestnej premávky, musel dôvodne predpokladať, že to môže viesť k nebezpečným až kolíznym situáciám. Za takýchto okolností je potrebné pričítať obžalovanému zavinenie z nedbanlivosti za vzniknutú kolíziu.

Odvolací súd dodáva, že vodič motorového vozidla je povinný vždy, keď sa blíži k prechodu pre chodcov byť ohľaduplný a ostražitý voči chodcom a je povinný znížiť rýchlosť tak, aby v prípade nepredvídanej situácii dokázal minimalizovať následky pri strete vozidla s chodcom.

K odvolacím námietkam obžalovaného :

K výroku o vine:

K odvolacej námietke obžalovaného, že chodec vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla a že príčinou dopravnej nehody bol nesprávny spôsob prechádzania chodca cez cestu mimo prechodu pre chodcov, je na mieste sa vyjadriť, že ku skutku došlo tak, ako je to opísané v znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 50/2017 zo dňa 20.3.2017 na č.l. 478-562 na strane 43 podľa druhej varianty (chodec vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla). Tento skutkový záver je odôvodnený tou skutočnosťou, že kľúčovým relevantným zdrojom informácií o priebehu skutku je výpoveď svedkyne G. H. na hlavnom pojednávaní zo dňa 16.6.2014, ktorá vo svojej výpovedi (č.l. 354) uviedla aj toto: „V kritický deň som išla na chodníku v Šamoríne na ľavej strane cesty, zrazu som videla, že spoza kríkov vybehol mladý chalan a zrazilo ho auto.“, pričom z výpovede svedka Mgr. R. I. na hlavnom pojednávaní zo dňa 16.6.2014 (č.l. 354) je zrejme aj toto: „Nakoľko na moju otázku nevedel odpovedať, z ktorej strany mu vybehol pošk. Keď som mu povedal, že z ľavej strany, potom povedal aj on a súhlasil s tým, že z ľavej strany. Či vybehol ináč som nevidel ani ja ani obž.“ Keďže obžalovaný sám nedodržiaval pravidlá cestnej premávky, musel dôvodne predpokladať, že to môže viesť k nebezpečným až kolíznym situáciám, pričom za takýchto okolností je potrebné pričítať obžalovanému zavinenie z nedbanlivosti za vzniknutú kolíziu.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že vyšetrovací pokus, pri ktorom sú figurantmi osoby, ktoré vedú vyšetrovanie resp. sa ho zúčastňujú, je nezákonný a nemôže byť ani súčasťou vyšetrovacieho spisu, je nevyhnutné uviesť, že Krajský súd v Trnave v uznesení č.k. 6To/125/2014-449 zo dňa 24.9.2015 sa v súvislosti s otázkou objektívnosti vyšetrovacieho pokusu vyjadril, že túto otázku musí vyriešiť odborne kvalifikovaný orgán, ktorým je Ústav súdneho inžinierstva, Žilinskej univerzity v Žiline. Posudok znaleckého ústavu je doložený v spise (č.l. 478-562 spisu). Odvolací súd vychádza z

rovnakého právneho názoru ako mal okresný súd, že v tomto smere je relevantný posudok znaleckého ústavu, v ktorom boli definitívne vyriešené relevantné skutkové otázky. Okrem toho súd prvej inštancie neprihliadal na vyšetrovací pokus pri rozhodovaní o vine a treste, nakoľko súd prvej inštancie neuviedol v napadnutom rozsudku vyšetrovací pokus ako usvedčujúci dôkaz.

I. Z kontextu § 168 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t.j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne. (R 68/2008, uznesenie VVS Trenčín sp.zn. 2 To 2/2008 zo dňa 1.9.2008)

K odvolacej námietke obžalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je dostatočné, je potrebné sa vyjadriť, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si niektoré vzájomne odporovali a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa zákonné kritéria na stručné, jasné a presvedčivé odôvodnenie, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku má podklad a oporu vo vykonanom dokazovaní. Keďže obžalovaný v odvolaní nešpecifikoval dôvody nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, nebolo možné poskytnúť ďalšiu argumentáciu k tejto odvolacej námietke.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Tdo/36/2015 zo dňa 25.8.2015)

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že napadnutý rozsudok nie je založený na náležite zistenom skutkovom stave, je na mieste konštatovať, že vo všeobecnosti súd v každej trestnej veci je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa jednak skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Súd prvého stupňa v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a vyhodnotil všetky relevantné dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne. V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že strany konania ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali, čo je zrejmé z vyjadrenia obžalovaného, obhajcu a zástupcu OP na hlavnom pojednávaní zo dňa 27.11.2019 (č.l. 637 spisu).

K výroku o treste:

Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.10.2011 (ďalej len „ZCP“), pri prechádzaní cez cestu je chodec povinný prednostne použiť priechod pre chodcov, nadchod alebo podchod. Na priechode pre chodcov sa chodí vpravo. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, ak prichádza vozidlo s právom prednostnej jazdy; ak sa chodec nachádza na vozovke, musí takémuto vozidlu bez meškania uvoľniť priestor na prejazd.

Podľa § 53 ods. 2 Zákona o cestnej doprave, „chodci, ktorí prechádzajú cez priechod pre chodcov, musia brať ohľad na vodičov prichádzajúcich vozidiel najmä tým, že neprechádzajú jednotlivo, ale v skupinách.

To platí aj voči vodičom odbočujúcim na cestu, cez ktorú chodci prechádzajú. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť. Iným účastníkom cestnej premávky ako chodcom je používanie priechodu pre chodcov zakázané.

Podľa § 53 ods. 3 Zákona o cestnej doprave, mimo priechodu pre chodcov sa smie cez vozovku prechádzať len kolmo na jej os. Chodci smú prechádzať cez vozovku mimo priechodu pre chodcov, len ak s ohľadom na vzdialenosť a rýchlosť jazdy prichádzajúcich vozidiel nedonútia ich vodičov na zmenu smeru alebo rýchlosti jazdy.

Podľa § 53 ods. 4 Zákona o cestnej doprave, pred vstupom na vozovku sa chodec musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, a len čo vstúpi na vozovku, nesmie sa tam bezdôvodne zdržiavať ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho. Chodec nesmie prekonávať zábradlie ani iné zábrany.

Podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelmi tým, že mu zabráni v páchaní trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob páchania činu a jeho následok, na zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, na jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 149 ods.1) Trestného zákona, kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 149 ods.2) Trestného zákona, odňatím slobody na dva roky až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1
a) závažnejším spôsobom konania, alebo

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 odsek 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 odsek 4 Trestného zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona).

Nevyhnutné je zdôrazniť, že súd prvého stupňa sa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery žiadnym spôsobom nevyrovnal s ustanovením § 38 Trestného zákona, teda neuviedol, či na strane obžalovaného zistil poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Trestného zákona alebo príťažujúce okolnosti podľa § 37 Trestného zákona a uložený trest je neprimeraný, čo je dôvodom na zrušenie výroku o treste v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) a e) Trestného zákona.

Dôvodom neprimeranosti trestu je tá skutočnosť, že z hľadiska spôsobu spáchania činu je potrebné vziať do úvahy aj konanie poškodeného. Relevantné je to, že poškodený ako chodec vybehol zľava šikmo proti pohybu vozidla. Týmto poškodený porušil ustanovenie § 53 ods. 3 veta prvá ZCD. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že poškodený prichádzal spoza kríkov. Z uvedeného je zrejmé, že poškodený nemohol mať dostatočnú možnosť presvedčiť sa, či vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nedonúti vodiča na zmenu smeru alebo rýchlosti jazdy tak, ako túto povinnosť zakotvuje § 53 ods. 3 veta druhá ZCD. Okrem toho zaväži tiež ten fakt, že poškodený nevyužil v blízkosti sa nachádzajúci prechod pre chodcov. To je potrebné vyhodnotiť ako porušenie § 53 ods. 1 veta prvá ZCD. Vychádzajúc z uvedených okolností je na mieste uložiť miernejší trest.

Krajský súd z týchto dôvodov zrušil celý výrok o treste napadnutého rozsudku a sám uložil obžalovanému trest. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 149 odsek 2 Trestného zákona je 2 roky až 5 rokov. Obžalovaný má v registri trestov 2 záznamy, ale v prípade oboch odsúdení sa na páchatel'a hľadí akoby nebol odsúdený (č.l. 634 spisu), taktiež bol priestupkovo prejednávaný. Je zamestnaný. Odvolací súd nezistil žiadne poľahčujúce a žiadne priťažujúce okolnosti. To znamená, že v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona zostala zákona trestná sadzba nezmenená. Odvolací súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, teda na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby s prihliadnutím .

Krajský súd v súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil, nakoľko vzhľadom na osobu páchatel'a mal dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, pričom podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky, ktorú považoval za dostatočnú. Krajský súd nepovažoval probačný dohľad za potrebný.

Takto uložený trest podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa kritériá tak individuálnej prevencie (výchova obžalovaného), ako aj generálnej prevencie (odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov a utvrdenie pocitu právnej istoty), pričom vyjadruje i morálne odsúdenia obžalovaného celou spoločnosťou. Uloženie uvedeného trestu je odôvodnené aj dobou ktorá uplynula od spáchania skutku ako aj spoluzavinením poškodeného.

Odvolací súd poznamenáva, že trest zákazu činnosti sa ukladá najmä vtedy, aby došlo k zabráneniu páchatel'ovi trestného činu zneužívať svoje povolanie, zamestnanie alebo postavenie. Účelom tohto trestu je páchatel'a dočasne vyradiť z možnosti vykonávať činnosť, pri ktorej došlo k protispoločenskému konaniu. Takýto trest má pôsobiť výchovne. Tu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd trest zákazu činnosti v zmysle § 61 Trestného zákona neukladal, nakoľko od spáchania skutku v roku 2011 (dňa 3. marca 2011) do rozhodnutia odvolacieho súdu (dňa 06.10.2020) uplynulo viac ako 9 rokov, a teda takýto trest by už nemal výchovný účinok.

Odvolací súd dodáva, že o nároku na náhradu škody možno rozhodnúť v rámci trestného konania v adhéznom konaní. Okresný súd však postupom podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku o nároku poškodenej nerozhodol, ale nesprávne uložil obžalovanému iba povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu v zmysle § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona, pričom žiadnym spôsobom nezohľadnil porušenie Zákona o cestnej doprave zo strany poškodeného. Nakoľko však poškodená rozsudok súdu I. stupňa nenapadla odvolaním, nemohol odvolací súd toto pochybenie súdu I. stupňa napraviť.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom o treste tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.